

Ο άρχηγός του Άγρο-
ποραγατικού κόμ-
ματος κ. Άλ. Παπανα-
στασίου, διατείνεται ότι
ο τυχερότερος των Έλ-
λήνων είναι ο πρόεδρος
της Δημοκρατίας κ. Ζαί-
νης.

—Γι' αυτόν, λέει, νο-
μίζει κανένας πως έγι-
νε ή λαϊκή παροιμία :
«Κοιμησου, καλο-
μοίρα μου, κι ή τή-
χη σου δουλεύει!»

Όταν κατήχηθη ή
Κέρκυρα από τών Ιτα-
λών, ο γνωστός δημο-
σιογράφος και πολιτευ-
τής Άθηνών κ. Γεωργ.
Βραχμνός, διευθύνων
τότε τόν «Ελευθέρου
Τύπου» τού μακαρίτη Καβαράνη, μετέβη τότε στην Κέρκυρα, γιά
λόγους δημοσιογραφικούς.

Οι Ιταλοί όμως, οι οποίοι φοβόντουσαν και τόν Ισάιο τους στην Κέρ-
κυρα, μόλις τόν είδαν, τόν συνέλαβαν ως αξιωματικό τού Έλληνικού
Έπατελλίου, τού κατέχοντα τά πράγματά του και τόν ώδήγησαν ένωπιον
τού διοικητού τών Ιταλικών στρατευμάτων της έπιδρομής, γιά ν' ά-
νακριθί. Η πρώτη ερώτησις τού Ιταλού διοικητού ήταν :

—Αποστρατεύθηκε ή Ελλάδα ;

—Ρωτήστε, απάντησε ο κ. Βραχμνός, τόν στρατιωτικό σας ακόλουθο
τόν Άθηνών, άν θέλετε νά τού μάθετε αυτό...

—Πώς ξαναβρότησε ο Ιταλός; Άνώτερος Έλληνας αξιωματικός οεί.
και δέν ξέρετε τίποτα ;

—Άκουσε νά σου πώ, τού είπε τότε σταράτα ο κ. Βραχμνός.
Και αξιωματικός τού Έλληνικού στρατού ήμωνα στους πολέ-
μους μας και τραυματίσθηκα, και μοναχικός έβγαμ... Σού τά
λέω όλα αυτά, γιά νά σου δείξω πως δέν φοβούμαι... Άν ό-
μως αποστρατεύτηκε ή Ελλάδα ή όχι, δέν τό ξέρω. Έξαινό τού
όποιον ξέρω πάρα πολύ καλά, και δέν φοβούμαι νά σάς τού πώ,
είνε τοίτο : «Ότι έμεις οι Έλληνες είμαστε πράγματι διηρημέ-
νοι σέ δύο κόμματα, σέ βενεζελικούς και αντιβενεζελικούς, και
τροχόμενα άναειταξίς μας. Σ' ένα άμως είμαστε ένωμένοι όλοι,
μέχρις ενός: Στό μίσησ κατά της Ιταλίας ; Τά νησιά μας μπο-
ρείτε, μέ τό δικαίωμα τού ισχυροτέρου, νά μάς τά καταλάβετε
όλα. Δέν έχουμε στόλο γιά νά τό υπερασπιστούμε. Κάτι παλιο-
κάραβα έχουμε. Μην τολμήσετε όμως νά κάνετε άπόβια σ' Έλ-
ληνική στεριά γή, γιατί τότε θα δώτε όλους τούς Έλληνες, από
16 ως 80 έτών, νά κατεβούνε και νά σάς πετάξουνε στη θάλα-
σα, χωρότερα από ό,τι σάς πέταξαν τήν Άδριαστική...»

Οι θαρραλέοι αυτοί λόγοι τού κ. Βραχμνός έκαιων τόν Ιταλό
τόν στελλή υπό συνδυασμό εις...Νεάπολην της Ιταλίας, όπου
τομάεισε νά...Ξεμυλέξη άι' τούς Ιταλικούς όνυχας.

Όταν ο κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου ήταν στό Λονδίνο, έτε-
νοχορήγητο λιγάκι, γιατί δέν έγνωρίζει τήν Άγγλία.

Μιά ήμέρα, λοιπόν, είπε στόν έν Λονδίνο διαμένοντα καλαίο
δημοσιογράφο κ. Χρυσανθόπουλο, ο οποίος τόν ρώτησε πως τού
φαινόται ή Άγγλία και οι Άγγλοι :

—Καλοί είναι οι Άγγλοι. Ένα ελάττωμα έχουν μόνον, ότι μι-
λούνε...Άγγλικά !..

Ό γηραιός μουσικοσυνθέτης κ. Σακελλαρίδης ψάλλει, ως
τό άλλο γιά μένα!...

Άν άγορούσα ένα λεπτό της ώρας, ο Άλεξ δέν θα
ζούσε-πειά!

Άρπαξα τό περιστρόφο από τό χέρι του.

Τί πήγες νά κάνης, δυστυχημένε!... φούσα.

Ό καθηγητής έφρησε τό κεφάλι του νά πέση θωραειά στό στή-
θος του και μού είπε μέ φωνή πού έτρεμε από συγκίνησι:

—Καταλαβαίνω πως δέν θα μπορούσα νά ζήσω χωρίς έσένα!

Τόν πήρα στην άγκαλιά μου σάν μικρό παιδί και άρχισα
νά τόν νανουρίζω, προσπαθώντας νά τόν πείσω, ότι αυτό πού
θα έκανε ήταν τρέλλα. Σέ μιά στιγμή, ο Άλεξ σκέπασε τό
πρόσωπό του μέ τά δυό χέρια του και ξέσπασε σ' ένα γοερό,
άσάπαστο κλάμα..

Είχε σωθή!...

Τόν έβαλα νά Εαπλώση σ' έναν καναπέ κ' έμεινα ως τό πρωί
μαζί του, παρηγορώντας τόν σάν μητέρα, σάν αδελφή, μέ τρυ-
φερά, στοργικά λόγια..

Κατά τά γαροάματα, ο Άλεξ έπεσε σέ καθό ύπνο, άφοι πού
μπροστά μού έβωσε τό λόγο του πως δέν θα έπαναλάβαινε τήν
άποπειρά του.

Ό Άλεξ ζή σήμερα στη Γερμανία.

Έξακολουθούμε νά έχουμε τακτική άλληλογραφία και είμα-
στε οι καλύτεροι φίλοι τού κόσμου!...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΙ' ΑΣΤΕΙΑ

Ο κ. Παπαναστασίου περί τού κ. Ζαίμη. Όπου πραγματοποιείται η λαϊκή περι-
μίκ της «καλειμείρας». Ένα επεισόδιο τού κ. Γ. Βραχμνός. Πώς τόν έπισαν οι Ι-
ταλοί στην Κέρκυρα. Και πώς τούς έλευσε πατόκορφα. Ο κ. Παπαντωνίου στό Λον-
δίνο. Το...ελάττωμα τών Λονδρέζων. Ο κ. Σακελλαρίδης και οι ψάλλοι ψάλλε-
της Άγιας Ειρήνης. Ένα χαρακτηριστικό

άνεκδοτο γιά τόν κ. Βενιζέλο, κτλ. κτλ.

τόν δέκοψε, ψάλλοντας :
—Και από τού ψάλλου τού άριστερό, άμην !..

Ό κ. Παπαδόπουλος, ο διευθυντής της «Επιτάσεως» τών Παιδών,
τού μοναδικού αυτού παιδικού περιοδικού, όχι μόνον γιά τήν Ελλάδα
και γιά τήν Βαλκανικήν, πού εκδίδεται και διαπλάττει γενναίως
έπί 53 τόσα χρόνια, άλλα και γιά τήν Ερώση, όταν ήταν νέος και
φοιτητής της Φιλολογίας, παρέδιδε μουσική τού Λυκείου Άντωνιάδου.
Μεταξύ τών μαθητών του ήταν κι ένα παιδί σενό, προσωπικό, έπιμ-
λεξ και τακτικό, πού λεγόταν Βενιζέλος. Το παιδί αυτό όχι μόνον πα-
ρακολούθησε μέ προσοχή τή μουσική, ή άσκι δέν ήταν άλλοστε και
μάθημα υποχρεωτικό, άλλα και κατά τά διαλείμματα, άντι νά παίζη
μέ τά άλλα παιδιά στην αλή τού σχολείου, καθόταν σέ μιά
ακρούρα και διάβαζε άγαθούς συγγραφέας. Τό πράγμα έκανε
τόση εντύπωση στόν κ. Παπαδόπουλο, ώστε δέν ξέχασε έκτοτε
τόν μαθητή αυτόν, άν και πέρασαν χρόνια και χρόνια στό με-
ταξί, τριάντα χρόνια και παραπάνω.

Τό Λύκειο Άντωνιάδου είχε πιά διαλυθή και λησμονηθή, ο
κ. Παπαδόπουλος διεπλάττε μέ τήν «Επιτάσεως» τήν «Ελληνοπο-
λιά του, όταν στις έφημερίδες άρχισαν νά γράφονται διάφορα
γεγονότα της Κρήτης, άπάνω από τά όποια επέπλεξε ένα όνομα,
τό όνομα «Βενιζέλος».

Όταν είδε τό όνομα αυτό ο κ. Παπαδόπουλος, έσπείθησε
άμέσως τόν καιό και φρόνιμο έκείνου μαθητή του. Είπε όμως
συγχρόνως τότε μιά φωτογραφία τού κ. Βενιζέλου στις έφημε-
ρίδες και δέν άναγνώρισε σ' αυτή τόν καιάο μαθητή του. Σκέ-
ψθηκε, λοιπόν, πως δέν έπρόκειτο γιά τό ίδιο πρόσωπο.

Όστόσο, πολλές φορές διαλογιζόταν :

—Τί νά έγινε ο καλός έκείνος μαθητής ;

Πέρασε πάλι λίγος καιρός, και μιά μέρα ήθεσε στην Άθήνα,
συστημένος στόν κ. Παπαδόπουλο, ο κ. Ιωάννης Ήλιάς, ι-
διαίτερος φίλος τού κ. Βενιζέλου, πολιτευτής τότε Χανίων και
σήμερα διευρωτής στην Άθήνα.

Ό κ. Παπαδόπουλος τόν ρώτησε, φυσικά, γιά τόν Βενιζέλο.
Από τί άπαντήσεις δέ τού κ. Ήλιάς κατάλαβε ότι ο πολιτι-
κός της Κρήτης ήταν ο παλιός του μαθητής.

—Γιά φαντάσου, είπε τότε ο κ. Παπαδόπουλος στόν κ. Ήλιά-
κη, νά μη τόν αναγνωρίσω, όταν είδα τή φωτογραφία του !..

—Μπορείς νά τόν ίδης, άν θέλεις, τού είπε ο κ. Ήλιάς.

Απόψε ο κ. Βενιζέλος θα περάση από τās Άθήνας, πγαίνον-
τας στην Ιταλία. Θα μείνι δύο ήμέρες εδώ πέρα, στό ξενοδο-
χείο ο «Έρμις». Έλα αύριο στις 10 έκει...

Τό ξενοδοχείο «Έρμις», όπου έμεινε ο κ. Βενιζέλος, όταν
ήθεσε στην Άθήνα στό 1899, ήταν στην όδω Πανεπιστημίου.

Ό κ. Παπαδόπουλος σημάθηκε και πήγε.

Όταν μπήκε στό σαλόνι, είδε τό στραγιό Σατουτζήκη και κά-
ποιον άλλον πολιτικό νά κάθονται σ' έναν καναπέ. Απέναντί τους, μέ
τίς πλάτες γυρισμένες προς τή είσοδο, καθόταν κάποιος άλλος κύριος,
σέ μιά καρέκλα, και τούς μιλούσε.

Μόλις άκουσε τόν κ. Παπαδόπουλο νά μπαίνι μέσα, ο κύριος αυτός
γύρισε και μόλις τόν είδε, σηκώθηκε και τόν χωρέτησε.

Ήταν ο κ. Ήλενθέριος Βενιζέλος.

—Τί κάνετε, κύριε Παπαδόπουλε ; τού είπε.

Και άρχισε νά τού μιλή γιά τίς «Επιτάσεως», γιά τόν Άνανία, τόν
Φαίδωνα και τά λοιπά πρόσωπα τού περιοδικού, γιά τήν έξη πού έδη-
μιούσιε και τά περιγεμόνα της, μέ τέτοιες λεπτομέρειες, πού θα νό-
μιζε κανείς—λέγει ο κ. Παπαδόπουλος—πως μόλις έξείνη τή στιγμή
είχε άποδιαβάσει και άφησε τού τότε τόπος τού περιοδικού.

—Ξέρετε ότι εξεστάθησασ κ' έγώ ύπέρ της «Επιτάσεως»; ρώτησε
τέλος ο κ. Βενιζέλος τόν κ. Παπαδόπουλο.

Και τού άνέφερε δεκάδα συνδρομητών, οι οποίοι, κατόπιν ενεργειών
του, είχαν έγγραφική τή «Επιτάσεως» συνδρομή. Έπειτα άρχισε νά
τού μιλή γιά πρόσωπα και πράγματα τού Λυκείου Άντωνιάδου, σάν
νάχε άποφορτίσει μόλις χθές άι' αυτό, γεμάτος ζωή κ' άναμνήσεις...

